

7-03-2024 ***Uitvaart Zr. Mirjam van Houwelingen***

Welkom

Voorbij de grens van het tijdelijk leven – zo is Marijke/Mirjam in ons midden en zo gedenken wij haar in de naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest.

Mirjam, welkom in deze kerk die je zo lief was. Je ontbrak er nooit en was hartelijk aanwezig met die lieve glimlach op je gezicht. Je beleefde deze plek als huis van God en huis van mensen, een huis waar God en mensen samenkomen als de twee brandpunten van je leven. Je was geijkt op het licht waarvan we zongen bij jouw laatste intocht in deze kerk.

Welkom u allen die verbonden bent met Mirjam, vanuit de familie, vanuit haar kloosterverband, vanuit Nuland en vriendenkring, vanuit de Antonius gemeenschap. Hier en nu in deze kerk vormen wij een weefsel van mensen dat haar signatuur draagt. In ons hart heeft het de kleur van betrokkenheid, met talloze tinten van verdriet, van dankbaarheid, van spijt, van hoop en misschien wel vooral van liefde.

Namens de Antonius gemeenschap ontsteken Marij en Jan het licht langs haar baar. We bidden om het licht dat iedereen verlicht.

Gebed

Eeuwige, voor alles wat gebeurt is er een uur, een tijd voor alles wat is onder de hemel. De reis van Mirjam zet zich voort in een onbekende tijd en ruimte. Wij danken U voor haar aanwezigheid onder ons. Neem haar op in Uw aanhoudend licht. Dat vragen wij U door Jezus, laatste woord van Hem die leeft. Amen.

1 Korinthe 13:1-13

Overweging

In de brief van Paulus die we zojuist lazen, is sprake van drie deugden, 'virtutes' in het latijn, basiskrachten van waaruit een mens kan leven, geloof, hoop en liefde. Voor Mirjam zijn de pijlers waarop zij haar leven stelde en vaste grond vond.

Geloof is haar fundament. Haar hele leven rustte op haar verbondenheid met het evangelie van Jezus Christus. Daar vond zij voedsel voor onderweg. In het klooster, maar evengoed in haar Nijmeegse huis. In dat huis had ze een kamer ingericht waar ze zich kon terugtrekken voor meditatie en gebed. Op die plek vond zij ruimte voor haar ziel, voor datgene in haar wat haar het meest eigen is. Daar kon ze zielsgelukkig zijn in haar verbondenheid met God. Daar vond zij ruimte voor de ontwikkeling van haar geloof en voor het besef kind van haar Schepper te zijn.

Hoop was voor Mirjam de deugd die richting gaf op haar levensweg. De tijd waarin zij leefde is er een van grote veranderingen op alle terreinen. Maatschappelijk, technologisch, religieus, niets leek hetzelfde te blijven. Veel mensen voelden zich meegesleurd door de waan van de dag. Iemand wees daarom de hoop aan als de meest noodzakelijke kracht van onze tijd: wie de liefde verliest (zei hij), krijgt aritmie, wie het geloof verliest krijgt een hartinfarct, wie de hoop verliest een hartstilstand. Zo niet Mirjam. De dynamiek tussen opbouwen van toekomst, falen en opnieuw creatief naar de toekomst toewerken maakte Mirjam tot een mens van hoop.

Geloof was voor Mirjam fundament. Hoop was de richtingwijzer in haar leven. Liefde betekende voor haar zich welkom voelen in de wereld en dat welkom uitstralen naar anderen. De essentie van mensen is verwantschap – kinderen van dezelfde Schepper, broer en zus zijn – en die essentie wordt op de beste manier beleefd in liefde. In de 'navolging van Christus', een belangrijk geestelijk leerboek van Mirjam, zegt Thomas a Kempis 'Zonder de liefde dient een uitwendige bezigheid tot niets. Zodra echter iets uit liefde wordt gedaan, hoe gering en onaanzienlijk het ook is, wordt

het volop vruchtbaar. God weegt immers meer af uit hoe grote liefde iemand handelt dan welk werk hij verricht. Veel doet zij die veel liefheeft'.

Geloof, hoop en liefde hebben in het leven van Mirjam alles met elkaar van doen. 'De liefde is de grootste' zegt Paulus, en 'waar liefde is, daar is God' zingt het oude kerklied. Uitingen van hoop en liefde verwijzen naar het mysterie waarover het geloof stamelend spreekt.

Absoute

Om de laatste eer te brengen aan Mirjam, om recht te doen aan haar leven en sterven, staan wij hier rond haar lichaam. Meer dan haar lichaam is ons haar naam gebleven, Marijke van Houwelingen, Zr. Mirjam. Haar naam spreken wij hier uit met eerbied en genegenheid, en wij bidden: Heer God, herinner U de naam waarin zij wordt gekend, ook al is zij gestorven, de naam die U geschreven hebt in de palm van uw hand.

Als teken van eerbied en hoop mag ik haar zegenen met water en eren met wierook.